

Petronella Grahn

Pomenia

Taikamaailman suuri seikkailu

Sisällys

1. Seikkailu alkaa ... 4
2. Kevätsade ... 7
3. Takkuja taikaolennoissa ... 17
4. Tervetullut ennustettu ... 27
5. Teo Takkurukka ja Sisu Sukkela ... 35
6. Ihana Lohikäärmeito Lilly ... 45
7. Röyhkeä Rosvokoiru ... 55
8. Pimeydenvelhon syntymäpäivät ... 61
9. Sydänyö ... 71
10. Yhdestä keijusta kiinni ... 80
11. Hätkökous ... 87
12. Kuinka keiju pelastetaan? ... 94
13. Arvoisa herra Pöllö ... 101
14. Käädän vankina ... 108
15. Onko lohikäärme taivaankappale? ... 113
16. Ongelmia ja ratkaisuja ... 120
17. Suuri juksaus ... 125
18. Vastatuuleen ... 132
19. Käädän maille ... 142
20. Karataa, se on kivoat ... 151
21. Loppu hyvin, kaikki hyvin? ... 158
22. Yhdessä olemme enemmän ... 163
23. Ensimmäinen ukkonen ... 176

1. Seikkailu alkaa

Aiti istuutui Teon sängyn viereen jakkarelle, nosti jalan toisen päälle ja laski teekupin viereensä lattialle.

– Nukkumaanmenoaika, hop hop.

Teo ei halunnut vielä nukkumaan. Hän järjesteli leluaarteitaan ja oli kuin ei olisi kuullutkaan äitinsä hoputuksia. Täysikuu paistoi kirkaana ja loi lelujen taakse pitkiä juhlavärisiä varjoja. Ritariinna näytti ihan aarearkulta ja pitkän tornin kulmikas varjo kirahvilta.

– Ääh! Ei vielä, äiti! Teo nurisi. – En halua nukkumaan. Leikki on kesken.

– Höpsistä! Kun olet nukahtanut, voit herätä toiseen leikkiin, äiti hymyili. – Hyppää nyt sänkyyn.

Teo laahusti vastahakoisesti kohti sänkyä. Juuri kun hänen olisi pitänyt nousta sängylle, hän vilkaisi äitiään ja virnisti. Sitten hän pyörähti ympäri, kumartui ja kierähti kuperkeikalla tavaroiden ja polypallojen sekaan sängyn alle. Vain ilkkurisesti heiluvat varpaat jäivät näkyville. Äiti nauratti.

Näinhän ne illat yleensäkin aloitettiin, pyörimällä ja hyörimällä, mutta aina lopulta tuli hyvä uni. Ja tarina.

– Olipa kerran... äiti tuumi ja etsi tarinan ensimmäisiä sanoja, – olipa kerran, aina ja ikuisesti...

– Ikuisesti?
– Ikuisesti. Pomenian taikamaailma. Ihmisten maailmassa oli talvi ja ilta, mutta Pomeniassa oli kevät ja ihka uusi aamu. Hiirenkorvat avautuivat untuvan pehmoisina, ja kukat venyttivät varsiaan. Talviuniltaan heränneet otukset, joiden turkissa oli unikieppejä ja painaamia, haukottelivat niin, että leuat natisivat. Ja Unimestari Unonen... Muistatko Unimestari Unosen?

Teo nyökkäsi varpailtaan, joten äiti jatkoi:

– Niin, Unimestari Unonen seiso kevaan kukkien ja tuoksujuen ympäröimänä. Hän oli kääriytynyt violetteihin sadetakkiiin ja tähysteli taivaalle. Painavat pilvet lipuivat hitaasti lähemmäs niin alhaalla, että puiden latvat raapivat niitä. Pilvet kantoivat mukanaan vettä ja miettivät, minne voisivat kuormansa pudottaa. Unonen heilutti käsiään pilville ja hihkaisi: "Juhuu! Tanne, tanne! Antaa sataa! Tuhatta ja sataa!"

Ja niin alkoi ropista.

6

2. Kevätsade

PLOP

Ensimmäinen pisara putosi Unosen nenälle.

PLOP

Toinen pisara putosi otsalle, PLOP, kolmas olkapäälle.

PLOP, polvelle, PLOP, varpaalle. PLOP PLOP.

Sadepisarat kastelivat Unosen päästä varpasiin. Hän riisui nopeasti sadetakkkinsa virkuttävän sateen tulta ja lähti hyppimään latakoihin, sillä hän halusi kastua lapimaraksi. Myös kruunupäinen herra Hiiri ja pinkkisiipinen Lilly Lohikäärmeneito kiiruhtivat ulos kastumaan. Ötöisiä, keijuja ja muita taikamaailman asukkaita putkahteli esiin puista, kukista ja koloista. Sade tarkoitti tanssia ja juhlaa. Pian sateessa oli melkein yhtä monta tanssijaa kuin oli pisaroitakin.

Myös Pimeydenvelho Käämä Kemppinen oli ulkona. Hän veti hatuun alemmas synkeiden karvojen suojaaksi ja rapisteli auki suuren, siistiksi tärkätyn, mustan sateenvarjonsa. Hänellä ei ollut aikomusta-

7

kaan tanssia eikä kastua. Ehei, hän oli niin kuiva, että natsi kävellessään ja tuoksuikin vanhalle, lahonneelle puulle. Käämä kuuli kilisevien hupattelijoiden ohi ja potki kumoon metalliaistioita, joita keijut olivat kantaneet ulos, sillä sadepisarat rummuttavat niihin hauskoja ääniä. Hän repäisi pitkällä kynsilään sateessa roikkuvat riippukeinut ja lakanapyykin rikki. Käämä katsoi kohtaamaan kasveja niin tyylysti, että ne yrittivät peruuttaa takaisin maan sisään ja riitelivät siitä, kenen idea ylipäätään oli ollut näyttäytyä. Monet purskahtivat itkuun, ja kyyneleet sekoittuivat sateveeteen. Käämän raskaat askeleet painoivat maahan kenganjälkiä, jotka täytyivät kyynelevedestä. Käämä myhäili mielisään. Itku oli hänelle tuttua, sillä hän oli unohtanut, millaista on uskoa hyvään.

Käämä seiso tyttyväisenä kädet puuskassa, kun hänen ohitseen vi-lahti kirkkaiden olentojen parvi. Olennot lensivät kierroksen kaikkien pelkkävien otusten luona. Siivet välkyivät kuin vahvimmat miekat, ilmaa kimalsi ja ritku vaihtui taas varovaiseen illoon.

– Keijut! Käämä äyskäisi ärtyneenä. – Eiko tällä hyvyydellä ole mitään rajaa?

Keijut kaartelevat kauempana ja välttelivät äkäistä Käämää, mutta pieni Ruttu-keiju pysähtyi kesken lennon, nypristi päättäväisesti nykeroista nenänsä ja pysähtyi tuijottamaan Käämää tiukasti silmästä silmään.

– Ei ole! Raja on vain siinä, että hyvä voittaa pahan! Aina! Ruttu räkäisi.

Käämä ei voinut uskoa korviaan.

– Mitä? Haastatko sinä keijunrömpäle MINUT, suuren velhon?

– Haastan, jos tykkäät häviämisestä, Ruttu kikatti ilkkuraisesti.

Se sai Käämän entistä ärtyneemmäksi.

8

– Minä en häviä, en koskaan, Käämä julisti ja siristi silmiään. – Estän taikapölyn keraamisen ja jakamisen. Siihen loppuu Pomenian mekkala! Kevät kuuhtuu, eikä kesä koskaan saavu. Ilonne jäätyy ikuisen talveen. Käämä Kemppinen nauraheli hapanta, raapivaan nauruaan, kunnes yhäkkiä lopetti. Hiljaisuus laskeutui. Tuntuu kuin kaikki ilo ja onni olisi viety pois ja tilalle olisi laitettu synkkää tyhjyyttä. Muiden järkytyksestä innostuneena hän jatkoi:

– Arsyttävä taikapöly kimaltaa jo kotini Käämäkalloon saakka. Sitä kertyy nurkkiin, joka paikkaan. Se sotkee juuri siivotut paikat. Ja tämä tanssi! Minne ihmeeseen te tanssimalla luulette pääsevänne? Ei paikoil-laan pyöriminen vie minnekään.

9

Ruttu-keiju naurahti ja katsoi Käämä entistä tiiviimmin:

- Ai ei va? Minä vannon, että puolustan paikoillan pyörimistä, taikaa ja kimallusta miljoonasti tujummin kuin sinä. Eika sinä, Käämä, pysty sitä estämään. En pelkää sinua. Sinä et ole pelottava, vaan ennemminkin kuin... kuin... Pomenian pellet!

- Pelle?! Käämä haukkoi henkeään, ja hänen harmikseen juuri silloin hänen nenänpäänsä muuttui kiukusta punaiseksi.

- Hih! Pelle tosiaan! Ruttu tirskahti.

Käämä yritti huijata Ruttua sateenvarjolla muttei osunut, sillä tämä sai väistettyä iskun (keijut ovat sangen vikkelinä). Kun Ruttu oli saanut tasapainonsa takaisin, näki hän Käämän marssivan pois vihaisempana kuin koskaan. Käämän silmät salamoivat ja polttivat reikä kiviin polun reunalla, ja tuhoutuipa siinä muutama ovikranssikin. Kaikkia pelotti.

- Voi ei Ruttu! Pitäkin sinun uhota, Kultakutri-keiju torui Ruttua.

Ilmassa haasi kitka, rikki ja riitä. Raikas kevätadekaan ei huutoiksi niitä hetkessä.

- Äh, alä nyr, Ruttu kohautti olkiaan. - Parempi yksi kunnon taistelu kuin jatkuva känä.

- Eika ole! Erkö kuullu? Käämä uhkasi estää taikapölyn keräämisen! Taikapölyn! Kultakutri osoitti kaunisti metsää ja niittyä ympärillään ja niiden jälkeen kimaltavan valkehtivää paljettivyötään. - Mitä on meidän Pomeniamme ilman taikapölyä kimallusta? Ilman taikaa kaunis kotimme muuttuu yhtä surulliseksi kuin Käämän metsä. Talvella on rankkaa tanssia! Oliko tuo uhoaminen ihan järkevää?

- Ei todellakaan ollut. Ruttu vakuutti ja lensi ripottelemaan taikapölyä niihin kasveihin, jotka Käämä oli mennessään jähmettänyt.

10

Ruttu korjasi öttäisten hajoneita hiekkalinnoja, aloitti uusia leikkejä ja solmi ystävyksiä. Mutta kaiken Käämän tekemän tuhon keskellä hän oli kuitenkin täysin varma, että oli uhoonnut juuri niin kuin oli pitänytkin.

Unimestari Unonen, Lohikaarmeineito Lilly, herra Hiiri ja keijut korjasivat Rutun kanssa Käämän jälkiä minkä ehtivät. Pian kaikki oli taas kunnossa. Osa öttäisistä jätti varmuuden vuoksi piikit pystyyn, sillä Käämä saattaisi palata koska tahansa.

- Chérie, kultaseni, tämä ei voi jatkua näin, herra Hiiri sanoi apeana Lillylle. Kun he istahtivat lepäämään.

Hiiri puhdisti likaista kruunuuaan, jonka Käämä oli törkännyt munaan.

- Saa Käämä asua Pomeniassa ihan kuten muutkin, mutta taikapölyn ei saa koskea. Eikä ketään saa kiusata. Non, non, non! Meidän täytyy tehdä jotain!

- Me teemme, Lilly lupasi ja jatkoi hetken kuluttua varmallalla äänellä.

- Pyydetään apua.

Herra Hiiri katsoi lohikaarmeineitosta ilahtuen ja kipsais nopeasti kotikoloonsa. Hän palasi sieltä pian aivan toisenlaisissa vaatteissa.

- Käykö tämä? Hiiri esitteli vaatetustaan. - Tämä on Vastahankaan Laittamisen Asu.

- Upea, Lilly ihasteli satelliin.

He laittoivat juhlaisesti kapalät yhteen ja huusivat yhteen ääneen kovalla ja kirkkaalla äänellä:

- Än, yy, tee, nyt. APJIA!!!!!!

11

Sinisen Metsän keskellä kohosi kaunis lasilinna, joka kuuli Lilly Lohikaarmeineidon ja herra Hiiren avunpyynnön. Taikalinna värähti, tärisytteli kierreportaitaan ja helisi tyä kiivaasti kristallikruunujaan. Linmassa asuva prinsessa Petronella ymmärsi, mitä oli tapahtunut. Hän huolestui, mutta tiesi, mitä tehdä.

Prinsessa odotti iltaa. Kun Kuu-Ukko nousi tähtösten kanssa kirkkaalle yötaivaalle, prinsessa kipsi mekon helmat kahisten liukkaalle lasikatolle. Kun hän oli päässyt linnan korkeimman tornin huipulle, hän otti tukeaa tornin helmiaisnupista ja kertoi Käämän vaarallisuudesta Kuu-Ukolle ja tähtöille. Koko taivas halusi auttaa. Pomenia täytyi saada kevästä kesään, pienistä nupuista auneensiin kukkiin ja kuoriutuneisiin unelmiin. Kaikkeen, mitä kukaan vain keksi toivoa.

Kaiken hyvän oli saatava tapahtua.

Tähtöset muuttuivat kirkkaammiksi, ja Kuu-Ukko loisti voimakkaammin. Niiden valo sädehti prinsessan kruunuun ja kruunusta metsän keskelle salaperäiseen Taikalahteeseen. Valo jatkoi matkansa Taikalahteen kirkkaan veden läpi aina sen pohjaan saakka. Pohjan kimmeltävästä mudasta kohosi vastaus. Kultaiset kirjaimet helkittäivät lahteen pintaan. Veden pinnalla liikkuvat vesistöäiset ja olennot olivat polskimassa ja alkoivat uida innoissaan ennustuksen keskellä. He yrittivät selvittää, mitä siinä sanottiin.

- Tuossa lukee "ko".

- Ja tuossa "peik", öttäiset ja olennot ihmettelivät.

- Yhdessä ne ovat "kopeik".

Sillä tavalla he melkein osasivat lukea.

13

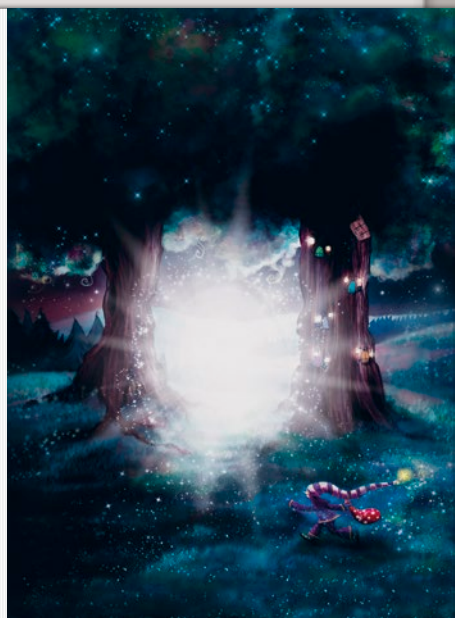
Tuuli lauloi ennustuksen niin, että kaikki Pomeniassa kuuluivat sen:

Kun ikävyyks uhkaa katkoa kukat,
kun kylmään ei riitä villasukat,
tarvitaan peikko takkuinen
ihan vain pikkuinen.
On lentävä se, ken lentänyt ei,
kohtalo nämä yhteen vei.
Auttaa sisäinen liekki ja sinnikkyys,
olkoon iäti kestävä ystävyys.
Taikalinna ei osaa suojata taikaa,
tarvitaan se, joka ymmärtää aikaa.
Taikamaailma tarvitsee ihmisen miestä,
sen, joka osaa taikojen kielitä.
On kaikelle tilaa, on valoa, tuskaa,
on iloa, riemua, piikkipuskaa.
On kaikelle paikkansa, aikansa kyllä,
kun pitää rohkeuden viittaa yllä.

Myös Unimestari Unonen kuunteli ilmassa sointuvan ennustuksen ja käveli mietteissään kahden tammipuun luokse. Puiden välissä oli näkymätön portti, jonka kautta Unonen astui matkaan kohti ihmisten maailmaa. Hänen tehtävänsä oli nimittäin etsiä se, joka oli ennustettu. Se joku pieni, joka uskalsi olla isoisti omanlaisensa.

14

3. Takkuja taikaolennoissa

Teo kömpi esiin sängyn alta ja sukelsi pehmeinä odottaviin peittoihin.

– Äiti, minä en tajua. Miten Pomenia voi olla hyvä paikka, jos sielä on Pimeydenvelho? hän ihmetteli.

– Niin... kaikessa on aina kaksi puolta, niin täällä kuin Pomeniasakin. Kauneudessa on varjoja. Mustaa pitää olla, että muut värit näkyvät kirkkäämmiin, äiti sanoi. – Ja voiko huomata olevansa rohkea, jos ei koskaan pelkää?

Äiti siitti Teon hiuksia.

– Ovatpa sinun hiuksesi takussa, aivan kuin peikolla.

– Minä haluankin olla peikko, Teo tokaisi veikeästi hymyillen ja pomppi sangyllä hassuja hyppyjä.

Sitten poika mönki peiton alle ja käpertyi pienelle unisykkärrälle.

17

- Saathan sinä olla. Ole ihan mitä haluat, omanlaisesi, äiti kuiska-
si. - Hyvää yötä, sinä Pieni Urhea.

Äiti sammutti valot ja lähti hiljaa huoneesta, mutta jätti oven
raolleen. Verhojen takaa tuuletusikkunan raosta huokui kevyt tuu-
lenvire Teon hämäämään huoneeseen. Kuu-Ukon lisäksi ikkunasta
kurkisti sisään Unimestari Unonen, joka tuskin oli uskoa näke-
mänsä ja kuulemaansa. Siinäkö se nyt oli? Löytyiko se jo? Pieni
ja sinnikäs? Unimestari livahti ikkunasta sisään ja kiipesi kaa-
pin päälle. Sieltä hän tähyteli alas sänkyyn, missä Teo nuk-
kui sykkyyllä. Unonen muisteli ennustuksen sanoja:

Tarvitaan peikko takkuinen
ihan vain pikkuinen...

...Taikamaailma tarvitsee ihmisen mieltä,
sen, joka osaa taikojen kieltä...

- Kyllä, hurraa! Tuo lapsi oli selvästi
omanlaisensa pikkuinen takkuinen peikko!
Unimestari iloitsi.

Ja Unimestarilla oli tunne, että tämä
ihmisenlapsi osaisi myös taikojen kieltä. Hienoa!
Tämä oli ennustettu, joka hänen oli määrä löytää ja
tuoda Pomeniaan!

18

Unimestari Unonen loikkasi kaapin päältä sängyn tolalle ja
jäi siihen tasapainoilemaan yhdellä jalalla. Hän kaivoi taskus-
taan kourallisen taikapölyä, viskasi sen nukkuvaan Teoa kohti
ja loitsi:

Taikamaailmaan tule mukaani,
Pomeniaan lähde kanssani.

Taikapöly leijaili tuulenvireen mukana hentona aavis-
tuksena Teon kasvoille. Unen ja valveen rajamilla keinu-
va Teo säpsähti, niin kuin joskus juuri nukahtamaisillaan
voi säpsähtää. Hän ei kuitenkaan herännyt vaan lipui unen ja
valveen välillä, pilvien ja taikapölyn loisteessa Pomenian taika-
maailmaan. Siellä sarasti jo seuraava aamu. Ja kuten aina, kaikkea
sattui ja tapahtui, sillä sattua ja tapahtua kuuluu.

Pomeniassa kahden tammipuun luona oli vielä aamuisen hiljaista.
Aurinkoinen kipusi hitaasti taivaalle, venytti kiemuraisen säteensä
toisen puun ikkunasta sisään ja kutitti sillä keijujen nenä. Pome-
nian noin seitsemän keijua heräsivät kutitukseen. Pehmeistä sänky-
pesistä alkoi kuulua haukottelua. Kirjavien peitteiden alta nousi päi-
tä ja kiiltäviä siipipareja. Sissi Suloinen hypähti pystyyn ja venytteli
itseään puolelta toiselle kallistellen kuin heinänkorsi.

19

- Sirlimpsit! Tässä minä taas olen!

Lila Lempeä, keijuista tunnollisin, nousi ylös tanssin, pyörahti Aurinkoisen leikkisässä säteessä ja nauro onnellisesti. Ruttu-keiju kurkkasi muista erillään olevasta sängystään mutta käpertyi takaisin peiton alle piiloon. Häntä ärsytti. Hän olisi toivonut jotain muuta kuin ainaista tavallista keijuilua. Ruttu nousi aina omia aikojaan ja aivan varmasti eri lailla kuin muut...

Kultakutri Kultainen, Sissi Suloinen, Hilda Hihittäjä ja Hansu Haaveilija suuntasivat innoissaan vaatekaapille valitsemaan päivän pukimia. Fifi Fantastinen katsoi vaatekaapin peilistä omaa kuvaansa, hypäsi takaisin vuoteeseen ja alkoi itkeä.

- Yhyy-yyhy! Hiukseni ovat aivan liian takussa! Fifi parkui.

Lila, Hansu, Hilda ja Sissi ryntäsivät lohduttamaan ja silittelemään surkeana itkevää keijua.

- Oi sisko, kaikkihan me olemme aamuisin takkuisia, ja joskus kiukkuisiakin, Lila rauhoitteli.

- Niin mutta näin kaubhea tuulenpesää ei ole koskaan ollut kenneläkään, Fifi jatkoi parkumistaan.

Yhtäkkiä hän hiljeni ja jähmettyi.

- Apua! Minua pelottaa. Älkää vain sanoko, että tarvitsemme... SAKSIA!

Kaikki noin seitsemän keijua päästivät niin kauhistuneen huuden, että koko tammipuu vauhti ja sen pikkuruiset ikkunat helisivät. Ikkunalaudalla lekotteleva Matonenkin pudotti huopaisen hattunsa.

- Ei! Ei saksia!

22

- Ei, Fifi, ei todellakaan, vakuutti Lila kyynelisin. - Mitä sinä oikein puhut! Keittäkää teitä. Tehkää voileipiä. Tarvitsemme nyt aamupalaa!

Alkoi kova kuhina, kun keijut lentelivät ympäriinsä ja haalivat aamupalatarvikkeita. Kaiken hulinan keskellä Kultakutri kumartui takkuisimman puoleen ja henkäisi Fiffille ilahnutuneen huomion:

- Katsohan pikkusisko, suorissa hiuksissa Aurinkoisen kimaltaa usein vain yhdellä tapaa. Mutta kimuranteissa kiemuroissa säteet hohtavat monella lailla. Sinun takkuisin tukkasi on täydellisen ihana.

- Nyyh! Ihanko totta? Fifi nosti kasvonsa tyyntystä ja pyyhki kyyneliään.

Kultakutri nyökytti varmasti ja ojensi hänelle käsipeilit:

- Katso itse.

Aurinkoisen säteet kimmelsivät Fifin hiuksissa.

- Ihanaa! Keijut henkäisivät ja supattivat kauniita ajatuksia kimaltavien takkujen äärellä.

Sinä aamuina aamupalaa tarjoiitin Fifin sängyssä. Keijut selvittelivät tarpeettomat takut hellästi mutta antoivat loppujen olia. He söivät ja joivat ja voimistuivat, latautuivat ja valmistautuivat, sillä seuraavaksi oli edessä... pukeutuminen! Jos oli keiju, ja varsinkin jos oli yksi Pomenian noin seitsemästä keijusta, pukeutumista varten aamupalaa kannatti tankata - ja paljon.

- Tänään on uusi päivä. Se syntyy juuri nyt, kun Aurinkoisen nousee.

- Se on siis... SYNTYMÄPÄIVÄ.

- Päivän syntymäpäivä!

- Synttärit!

- JUHLAT!

23

Keijut hihkuivat ja saivat taas uuden syyn pukeutua miten vain ihanasti. Näin keijut tekivät: he keksivät joka aamu jonkin syyn itsensä koristelemiseen. Olivathan vaatteet toki vain vaatteita, sen tiesi jokainen keiju, mutta pukeutuminen oli vain niin riemukasta.

Keijut avasivat kiireesti kaapit ja kaatoivat vaatekoreja lattialle. He pyörahtelivat ja lentelivät vaatekasojen ympärillä, supisivat ja pulputtivat.

- Onko kukaan nähnyt violetta hattua?

- Missä on tähtimekko? Minä haluan porrohaalarit, kruunun ja rusetteja!

- Sopiiko yönsämettinen pusero kumisappaisiin? No tietienkin!

- Käytäkö punaiset helmet villapaidan ja perhospinnin kanssa? Entä verkkarit?

- Totta kai! Kaikki, mikä tuntuu hyvältä, käy!

Näin oli, sopivaa asua ei nähnyt peilistä vaan tunnustelemalla, pystyikö siinä lentämään. Sitä testailtiin pyrähdysin. Uskomatonta mutta totta: lopulta jokainen keiju oli valmis (paitsi Ruttu, joka haukotteli vielä peiton alla). Keijut ihailivat itseään ja toisiaan.

- Minä olen nyt TÄYDELLINEN.

- Sina olit täydellinen jo ennen uusia vaatteita.

- Tietenkin. Nyt minä olen vain eri lailla täydellinen.

- Minäkin olen TAAAS upea-upea-UPEA!

- Minä olen niin ihana, että taidan jättää ikkunalaudalle Aurinkoisen säteisiin kimaltelemaan, ja...

24

- Ei, ei voi. Meillä on vielä paljon tehtävää!

Keijujen tärkeänä tehtävänä oli kerätä taikapölyä Kukkakedon kukista. Vain keijuilla oli taikalusikoita, joilla kukat avattiin. Aikojen alusta asti keijut olivat lennelleet kedolla ja keränneet taikapölyä talteen pusselihinsa. Niin oli aina tehty, kukasta kukkaan ja keijusta keijuun. Joka päivä keijut veivät täydet pussit Taikalinnaan ja tyhjänsivät taikapölyn salaiseen luukkuun linnan katolla. Taikalinnan prinsessa Petronella jakoi taikaa kaikille tarvitseville. Prinsessa toimitti taikapölyä myös Unimestari Unosen käyttöön.

Lopulta myös Ruttu oli saatu sängystä ylös ja keijut lennähtivät ulos tammipuun ikkunoista taikapölypussit mukanaan. Matka Kukkakedolle kuitenkin viivästyi, sillä ulkona heitä odotti erikoinen näky. Naapuritammen herra Hiiri puhisi ja ahisi mustavalkoraidallisessa urheilussaan ja yritti kiivertää häntäpä edellä puuhun.

Nenä oli nurmikossa, takatassut koholla puuta vasten.

Unimestari Unonen myhäili tyytyväisenä vieressä. Hän oli jälleen kerran yllyttänyt Hiirtä tekemään jotain erikoista.

- Unimestari Unonen, Sissi-keiju torui, - hyi sijnua! Ei saa yllyttää yllytyshullua!

- Saapas, Unonen väitti vastaan, - herra Hiiri saa taas uudenlaisen kokemuksen, ja uudet kokemukset ovat tärkeitä.

Unonen oli kuullut ihmisten maailmassa sanonnan

"ei voi kiivertää häntä edellä puuhun" ja oli tietienkin kertonut sen herra Hiirelle.

- Pystyy, pystyy, jaksaa, jaksaa, allez, allez, Hiiri puuskutti kasvat punaisina, häntä ja viikset keskittyneesti vapattaen.

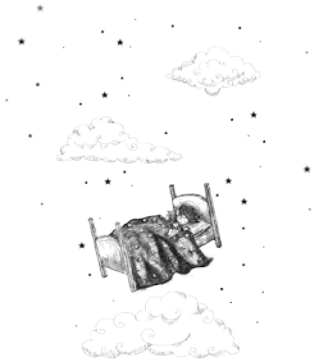
25

Hän kurotti hännällään kohti oksia ja hinasi itseään yhä korkeammalle ja korkeammalle, kunnes totesi tyytyväisenä saavuttaneensa tavoitteensa:

– *Regarde-moi!* Minähän sanoin! hän iloitsi. – Taas kerran ihmiset olivat väärässä!

Heti sen sanottuaan hän putosi. Hän oli vilkaisut taivaalle ja hämmentynyt näkemästään niin, että oli unohtanut pitää hännällään kiinni oksasta.

• Taivaalla leijui sänky.

26

4. Tervetullut ennustettu

Herra Hiiri selvitteli putoamisesta pötkyistä päättään tammipuun juurella ja katsoi uudelleen taivaalle. Kyllä: siellä leijui sänky. Mitä ihmettä? Sänky oli ensin niin korkealla, että siitä näkyi vain pohja ja hulmuavat pilkulliset lakanat. Mutta sänky se selvästi oli. Se leijui koko ajan alemmas. Pian erottui pelästynyt silmäpari. Joku oli sängyn kyydissä. Tämä joku puristi kaksin käsin peittoa ja näytti hämmästyneeltä. Sänky laskeutui kevyesti tömpähtäen tammipuuden väliin Unosen, Hiiren ja keijujen eteen.

– Hahhaa! Juuri oikeaan aikaan ja ajoissa! Mainiota! Tervetuloa, tervetuloa, Unimestari Unonen toivotteli.

Unosen korkea ja omapäinen hättu, herra Hattunen, nyökkäsi kohteliaasti, ja Unonen hyppäsi tasapainottelemaan sängyn jalkopäähän.

Hämmennyksen jälkeen oivallus levisi. Oliko tämä se, josta tuuli oli laulanut?

27